

"ไล่ตังจันเมืองไทย"

ดอกเตอร์

จาก

กองขยะ

ดร.กุลชาติ จุลเพ็ญ

จากอดีตเด็กเหลือขอ
พลิกชีวิตฟ้าด้วยมานะแห่งตน

จัดพิมพ์โดย **INSPIRE** สำนักพิมพ์ในเครือ นานมีบุ๊คส์

ดอกเตอร์จากกองขยะ

ดร.กุลชาติ จุลเพ็ญ เขียน

เสาวลักษณ์ ศรีสุวรรณ เรียบเรียง

สัญญา คุณากร, วัชร แวววัฒนันท์ และ วิรัช โทตระไวศยะ คำนิยาม

พงษ์นารถ ทรัพย์สมบูรณ์ ภาพประกอบ

นิตยสาร Music&Art, ร้านอ้อยการค้า เอื้อเฟื้อสถานที่

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2557

ราคา 175 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2557: กุลชาติ จุลเพ็ญ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

กุลชาติ จุลเพ็ญ.

ดอกเตอร์จากกองขยะ. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2557.

208 หน้า.

1. กำลังใจ. 2. กุลชาติ จุลเพ็ญ. I. ชื่อเรื่อง.

153.8

ISBN 978-616-04-1854-1

ISBN 978-616-04-2120-6 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤต ผู้จัดการสำนักพิมพ์
สุชาดา งามวัฒนจินดา บรรณาธิการที่ปรึกษา เอื้อยจิตร บุณนาถ บรรณาธิการบริหาร วาริน วรรณประสา
บรรณาธิการเล่ม สุวพันธ์ ชัยปัจจา หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์ พิสูจน์
อักษรและตรวจสอบ ราตรี แซ่เตียว ฐานิช ลิ้มตระกูล ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม เบญจสิงห์ สมบุญ
ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา ส่งสงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรขาว ศิลปกรรม
พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ คอมพิวเตอร์กราฟิก จิตติมา ศรีตันทิพย์ หัวหน้ากองประสานงานการผลิต จรัสศรี
พรหมเทพ ประสานงานการผลิต ฉัตรทิพย์ กสิสิทธิ์ สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด
เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ โอเซียนฟิล์ม โทร. 0-2215-4760 พิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2901-2900-2
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท
แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อสุขภาพและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาว หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน
หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตคือการต่อสู้...

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ยุคกี่สมัย มนุษย์เราก็มีชีวิตรอดได้ด้วยการต่อสู้ เราต่อสู้กับสิ่งสารพัด ต่อสู้กับความกลัว ในยุคนี้เราอาจต้องต่อสู้กับใจตัวเอง อย่างหนัก เพื่อเลือกเส้นทางเดินให้กับตัวเอง

ดร.กุลชาติ จุลเพ็ญ ไม่ต่างกับนักต่อสู้ของยุคสมัย ที่พิสูจน์ให้เราเห็นว่า ไม่ว่าชาติกำเนิดหรือฐานะของเราจะเป็นอย่างไร เราสามารถเอาชนะใจตัวเอง และเลือกเส้นทางที่ดีให้กับตัวเองได้

จากเด็กบ้านแตกสาแหรกขาดที่พ่อแม่แยกทางกัน จากเด็กเร่ร่อนที่ค้า ไหน่หนอนนั้น จากเด็กขอทานที่ร้องขอเศษเงินตาม บขส. จากเด็กเหลือขอขี่โมย ที่เริ่มต้นจากการขโมยผลไม้ไปจนถึงเงินในตู้เกม จากเด็กที่ต้องต่อสู้ชีวิต ตามลำพังเพราะไม่มีใครให้พึ่งพาได้แม้แต่คนเดียว และจากเด็กเก็บขยะที่ จินตนาการไม่ออกว่าจะหาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าเทอม น่าจะทำให้ชีวิตของเขา ดิ่งลงเหวมากกว่าจะมายืนอยู่ในจุดที่น่าเคารพนับถือในสังคม

ช่างน่ามหัศจรรย์เหลือเกินที่ความรักที่เขามีต่อ "แม่" นั้น มีอานุภาพเหนือความชั่วร้ายทั้งปวง...

วันหนึ่ง แม่ซึ่งจากไปทำงานเพื่อหาเงินเลี้ยงลูกๆ กลับมาพร้อมกับความ ตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะขัดเกลาให้เขาเติบโตเป็นคนดี แต่เรื่องราวระหว่างนั้นกลับ ไม่ง่ายเลย เขาดีใจกับการกลับมาของแม่ได้แค่เพียงวันเดียว เพราะหลังจากนั้น เป็นต้นมา แม่ก็ทั้งขัดทั้งเกลาเขาด้วยสารพัดวิธี เพราะรู้ว่าเด็กที่ใช้ชีวิตเพียง ลำพังมานานนั้นแสนอดิสงขนาดไหน เขาถูกแม่ตีแทบจะทุกวัน ครั้งแล้วครั้งเล่า จนกลายเป็นความน้อยเนื้อต่ำใจ สงสัยในโชคชะตาว่าเขาเกิดมาทำไม ด้วย ความเดียงสา เขาพยายามฆ่าตัวตาย แต่กลับคิดได้เมื่อนึกคิดถึงความรักของแม่

แม่ที่ทำงานหนักสารพัดเพื่อให้เขาได้กินอิ่มนอนอุ่น แม่ผู้ไม่เคยปริปาก บ่นถึงความยากลำบากนานา และแม่คนเดียวกันนี้ที่สอนให้เขารู้จักทำมาหากิน ด้วยสองมือของตัวเอง จากที่ทำอะไรไม่เป็นเลยสักอย่าง เด็กชายกุลชาติในวันนั้นกลับสามารถก่อไฟ หุงข้าว จำยตลาด ทำกับข้าว และช่วยแม่หาเงินด้วยการประกอบอาชีพที่สุจริต ทั้งเดินขายข้าวขายน้ำที่ บขส. รับจ้างเสียบลูกชิ้น เป็นลูกจ้างร้านทำเหล็กดัด จนวันหนึ่งเมื่อแม่ค้นพบว่าการเก็บขยะไปขายสามารถสร้างรายได้ให้กับครอบครัว สองคนแม่ลูกก็ช่วยกันคนละไม้คนละมือ คู้ยขยะของมีค่าจากกองขยะ

กองขยะที่ใครๆ ก็เบือนหน้าหนีเพราะเหม็น สกปรก แต่ทั้งแม่และเขาก็กลับค้นพบว่าเงินตกหล่นอยู่ที่นี่ ทั้งขวดแก้ว ขวดพลาสติก เศษเหล็ก กระดาษ กล่องลัง สามารถแปรเป็นเงินที่ทำให้ครอบครัวอยู่ได้ไปวันต่อวัน

ชีวิตของเขาน่าจะจบลงแค่การเป็นคนเก็บขยะที่จบแค่ ป.6 แต่เพราะจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะทำให้แม่ยิ้มอย่างภาคภูมิใจในตัวเขาให้ได้ ก็ทำให้เด็กชายเกรทีไม่รู้ว่าจะเรียนหนังสือไปเพื่ออะไร กลับมาตั้งใจเรียนเพื่อแม่

จากชั้นประถม เขามานะพยายามจนได้เรียนต่อชั้นมัธยม จากนั้นเขาก็หาหนทางจนได้เรียนต่อในวิทยาลัย และสิ่งที่เกินฝันสำหรับเขา คือการได้เรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย

ทุกช่วงชีวิตของเขามีครูที่ดีคอยโอบอุ้มแนะนำ มีเพื่อนที่เก่งเป็นแบบอย่าง และมีแม่เป็นกำลังใจ เขาฝ่าด่านทดสอบจากหนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า...ครั้งแล้ว ครั้งเล่า ดูเหมือนความเหนื่อยยากในวัยเด็ก จะทำให้เขาเป็นดังเหล็กกล้าที่พร้อมจะโดนทุบโดนตี เพื่อจะกลายเป็นมีดดาบที่สวองาม

ถ้าไม่ใช่วัยเยาว์ที่ยากลำบาก วันนี้เราอาจไม่มีอาจารย์มหาวิทยาลัยที่ชื่อ ดร.กุลชาติ จุลเพ็ญ ที่เรียนจบปริญญาเอกจากประเทศญี่ปุ่นก็เป็นได้

เราทุกคนต่างต้องเผชิญบททดสอบในชีวิตไม่ต่างจากเขา แต่เราพร้อมจะสู้หลังชนฝาอย่างเขาหรือไม่เท่านั้นเอง...

สารบัญ

วัยเด็ก

ความยากลำบาก

สร้างคนให้แข็งแกร่ง

017 > 01. ชีวิตดั่งฝัน

023 > 02. เริ่มจำความ

027 > 03. วันที่พ่อแม่แยกทาง

032 > 04. บ้านหลังใหม่

โกดังเก่า

036 > 05. มือที่จดจำได้ดีที่สุด

039 > 06. เด็กขอลาน

043 > 07. ชีวิตที่อิสระ

046 > 08. เด็กขี่โมย

050 > 09. เด็กเก็บกระทง

055 > 10. รักวัวให้ผูก

รักลูกให้ดี

061 > 11. ทำงาน

เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง

063 > 12. คิดฆ่าตัวตาย

วัยเรียน

โอกาสที่ต้องไขว่คว้าด้วยตัวเอง

069 > 13. จุดเปลี่ยนของชีวิต

072 > 14. หาแบบอย่าง

077 > 15. อาชีพใหม่ของเรา

080 > 16. โอกาสแรกในชีวิต

084 > 17. เรียนไม่เก่ง ไปไม่เป็น

089 > 18. เด็กช่าง กางเกงขาสั้น

093 > 19. แม้จนก็ไม่ให้ใคร

มาดูถูก

098 > 20. อยากเรียนเก่ง

102 > 21. เด็กเทคนิค

105 > 22. เป็นคนดีให้เพื่อนคบ

108 > 23. กิจกรรมนำทาง

111 > 24. ประกาศนียบัตร

ใบแรกของชีวิต

115 > 25. ได้ดีเพราะครู

120 > 26. วันที่แม่ป่วย

124 > 27. ปฏิวัติตัวเอง

126 > 28. การศึกษาคือ

การสร้างโอกาส

วัยผู้ใหญ่

อุปสรรคปัญหา

คือบทเรียนที่ล้ำค่าของชีวิต

- 129 ▶ 29. ชีวิตต้องสู้
- 133 ▶ 30. ชีวิตที่แปลกแยก
- 137 ▶ 31. วันที่เปิดใจกับเพื่อน
- 142 ▶ 32. เพื่อนที่ดี
- 147 ▶ 33. ความเอื้อความรัก
- 151 ▶ 34. อยากเป็นวิศวกร
- 156 ▶ 35. เอาความฝันแลกกับโอกาส
- 159 ▶ 36. ปรวิญญาการศึกษา
กับปรวิญญาชีวิต
- 163 ▶ 37. แก๊บน
- 171 ▶ 38. จากเด็กเก็บขยะ
กลายมาเป็นอาจารย์
มหาวิทยาลัย
- 172 ▶ 39. ทางออกของปัญหา
- 176 ▶ 40. คนไม่มีชน
คนไม่มีเพื่อน
ขึ้นที่สูงไม่ได้
- 180 ▶ 41. แคกล้าก็ชนะแล้ว

184 ▶ 42. ชีวิตในต่างแดน

188 ▶ 43. น้ำตาตกใน

192 ▶ 44. พันฝ่าเพื่อ
ปรวิญญาเอก

199 ▶ 45. ปรวิญญานอก
ห้องเรียน

แง่คิดชีวิต

จากอาจารย์กุลชาติ

- 202 ▶ หากมีโอกาส
ต้องรีบไขว่คว้า
- 204 ▶ คนเราเลือกเกิดไม่ได้
แต่เลือกที่จะเป็นได้
- 205 ▶ เรียนน้อยเหนื่อยมาก
เรียนมากเหนื่อยน้อย
- 206 ▶ ความจนสอนให้อดทน
- 207 ▶ โอกาส คือ การสร้าง
ความหวัง

ตัวอย่าง

วัยเด็ก

ความยากลำบาก
สร้างคนให้แข็งแกร่ง

01

ชีวิตดังฝัน

ตัวอย่าง

ในยามนี้ นอกหน้าต่างห้องแล็บของสถาบันเทคโนโลยี
นิปปอนในเมืองไซตะมะ ซึ่งอยู่ติดกับกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น มีหิมะตก
โปรยปราย เมื่อมองไปที่ทางเดินก็เห็นแต่ต้นไม้ทั้งใบโกร๋นจนเหลือแต่กิ่งก้าน
นักศึกษาในมหาวิทยาลัยใส่เสื้อคลุมตัวหนา เดินสวนกันไปมา

3 ปี 8 เดือนแล้วที่ผมใช้ชีวิตเป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอกในประเทศ
ญี่ปุ่น ประเทศที่ได้ชื่อว่าค่าครองชีพสูงเป็นลำดับต้นๆของโลก ตอนนี่วิทยานิพนธ์
ด้านวิศวกรรมศาสตร์ของผมเข้าใกล้คำว่าเสร็จสมบูรณ์ เพราะผ่านการสอบมา
ทุกขั้นตอน เหลือแต่การเรียบเรียงเอกสาร และปรับแก้ไขงานบางส่วนเท่านั้น
ตอนนี้ผมรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก ใจที่เคยจดจ่ออยู่แต่กับการ
ทำวิทยานิพนธ์เริ่มผ่อนคลายลง มองโล่งโปร่งสบาย จึงปล่อยใจล่องลอยไป
กับหลายเรื่องราว

ผมไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองจะเดินมาไกลถึงเพียงนี้...

"นี่เราผันไปหรือเปล่า อีกไม่ถึงเดือนเราก็จะเรียนจบปริญญาเอกแล้ว หรือนี้ แถมยังเป็นปริญญาเอกจากต่างประเทศอีกด้วย"

น้อยครั้งที่ผมจะมีเวลามานั่งระลึกถึงชีวิตของตัวเอง นี่เป็นครั้งแรกที่เริ่มคิดอย่างจริงจัง คิดว่าอะไรหนอที่พาผมให้เดินมาถึงจุดนี้ ทั้งที่ชีวิตติดลบ ไม่มีแม้แต่ต้นทุนเลยก็ว่าได้ อย่าว่าแต่การเรียนให้จบปริญญาเอกในต่างประเทศเลย แม้แต่ปริญญาตรีในประเทศก็เป็นสิ่งสุดเอี่ยมสำหรับคนอย่างผม และแล้วใบหน้าของแม่ก็ลอยเข้ามาในความคิด ผมคิดถึงท่านทุกลมหายใจเข้าออก และรู้ว่าที่ผมผลักดันตัวเองให้มาถึงวันนี้ได้ก็เพราะไม่อยากเห็นแม่ต้องลำบากนั่นเอง

ถ้าความลำบากยากเข็ญเป็นเหมือนน้ำ ที่ผ่านมามีก็ดื่มกินมันทุกขณะจิต ไม่ว่าจะยามหลับหรือยามตื่น รสชาติของมันยังขมปร่าติดปลายลิ้นไม่รู้ลืม เป็นรสชาติที่ผมอยากผลัดไถ่ แต่ในขณะเดียวกันผมต้องยอมรับว่า ถ้าไม่เคยผ่านความยากลำบากในวัยเด็กมาก่อน ผมอาจเรียนไม่จบปริญญาเอกครั้งนี้ก็เป็นได้ เพราะนอกจากจะต้องมาใช้ชีวิตต่างบ้านต่างเมืองแล้ว ผมยังต้องฝึกฝนการใช้ภาษาญี่ปุ่นเหมือนเป็นเด็กแรกเกิด จนสามารถฟังพูดอ่านเขียนได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา และที่สำคัญผมต้องเขียนวิทยานิพนธ์เป็นภาษาญี่ปุ่นอีกด้วย

เมื่อถามตัวเองว่ามีใครอีกบ้างหนอที่มีส่วนร่วมในความสำเร็จครั้งนี้ ใจผมก็นึกไปถึงเพื่อนผู้หญิงในวัยเด็กคนหนึ่ง ที่ทำให้เด็กเกรงไม่สนใจการเรียนอย่างผมกลับมาตั้งใจเรียนอีกครั้ง เพราะอยากเป็นเพื่อนกับเด็กที่เรียบร้อย เรียนเก่งอย่างเธอ

ที่ผ่านมามีเพื่อนสมัยประถมคนนี้เป็นต้นแบบมาเสมอ แม้ว่าหลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วเราจะไม่เคยเจอกันอีกเลย และผมก็ไม่อาจรู้ว่าเธอจะยังจำผมได้ไหม แต่สำหรับผม เธอสถิตอยู่ในใจเสมอ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ภาพของเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ หน้าเรียว ๆ เรียนเก่ง ลายมือ

สวยๆ ที่ทำให้เด็กผู้ชายตัวเล็กๆ หน้าตามอมแมมพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เธอ ยอมคบเป็นเพื่อน ยังอยู่ในความทรงจำของผมตลอดมา ผมยังจำชื่อของเธอ ได้แม่นยำ "จันทนา ชัยชนะกสิกรรม"

หลังจากเรียนจบปริญญาตรี ผมเคยนึกถึงเพื่อนคนนี้และอยากพบเธอ เพียงเพื่อต้องการให้เธอได้เห็นความสำเร็จของผม จึงพยายามที่จะค้นหาชื่อ ทางอินเทอร์เน็ต แต่ก็ไม่เจอ จนกระทั่งเมื่อเรียนจบปริญญาโท ผมก็คิดว่าจะ ติดต่อเพื่อนคนนี้ให้ได้อีก แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีข้อมูลอะไรให้ติดต่อได้เลย จนผมเลิกล้มความตั้งใจไปในที่สุด

แต่ในวันนี้ วันที่เรียนใกล้จบปริญญาเอก ใจผมก็แวบไปหาเพื่อนคนนี้ อีกครั้ง และตั้งใจว่าจะพยายามติดต่อเธอให้ได้ คราวนี้ผมลองค้นหาชื่อเธอใน อินเทอร์เน็ตอีกครั้ง ปรากฏว่าชื่อและนามสกุลของเพื่อนอยู่ในฐานข้อมูลของ โรงพยาบาลพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร ซึ่งเป็นโรงพยาบาลประจำอำเภอที่ค่อนข้าง ก็นิดๆ

ผมพยายามสืบค้นต่อในเว็บไซต์ของโรงพยาบาล เข้าไปค้นหาในหมวด บุคลากร แต่ก็ไม่พบว่ามีชื่อและนามสกุลของเพื่อนอย่างที่เคยค้นหาตอนแรก คิดว่าสงสัยเพื่อนจะไม่อยู่ที่นี่แล้ว เพราะข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตอาจจะเป็นข้อมูล เก่า แต่อย่างไรก็ตาม ครั้งนี้ผมไม่ลดละความพยายาม ยังคงค้นหาชื่อของเพื่อน ไปเรื่อยๆ จนพบว่ามีชื่อหนึ่งเหมือนชื่อของเพื่อนแต่คนละนามสกุล ผมลอง คลิกเข้าไปดู ก็เห็นใบหน้าเพื่อนในสมัยปัจจุบันซึ่งเป็นใบหน้าที่ผมไม่รู้จัก เพราะ ผมกับเพื่อนไม่เคยพบเจอกันมากกว่า 20 ปีแล้ว และใบหน้าของเพื่อนที่ผมจดจำ ได้คือ ใบหน้าของเธอในวัยเด็กเท่านั้นเอง

ผมพยายามเพ่งมองใบหน้าของผู้หญิงในรูปนี้ว่า มีส่วนคล้ายกับเพื่อน ของผมตรงไหนบ้าง แม้จะรู้สึกว่าคุณคล้ายคลึงคลา แต่ผมมั่นใจว่าเธอน่าจะเป็นเพื่อนคนที่เราตามหา จึงนำนามสกุลในปัจจุบันของเพื่อนไปสืบค้นอีกครั้ง

พบว่าในโรงพยาบาลเดียวกันนี้ มีคนนามสกุลนี้อีกคนหนึ่งแต่เป็นผู้ชาย เลยสันนิษฐานว่าเพื่อนน่าจะแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ แล้วก็เป็นอย่างที่ผมคิด เพราะที่โรงพยาบาลแห่งนี้มีเว็บบล็อกไว้ให้เจ้าหน้าที่มาเขียนแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก เพื่อนของผมก็เข้ามาเขียนเล่าเรื่องลูกและสามีของเธอ

เมื่ออ่านไปเรื่อย ๆ ผมก็พบว่าเพื่อนมีเว็บบล็อก (go to know) ของตัวเองสำหรับเขียนบทความต่าง ๆ ให้เพื่อนร่วมงานได้เข้ามาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผมเข้าไปอ่านบทความชื่อ "โลกสี่ชมพู" ของเธอ ซึ่งทำให้ผมรู้ว่าเธอเป็นหัวหน้าพยาบาลห้องคลอดที่เขียนเล่าว่าทำไมบรรยากาศในห้องคลอดถึงเป็นสี่ชมพู และตัวเธอเองก็ชอบสี่ชมพูด้วยเช่นกัน

ผมอ่านบทความของเธอด้วยความรู้สึกตื่นเต้น มั่นใจมากกว่าเธอคือเพื่อนของผมอย่างแน่นอน เพราะแม้นามสกุลของเธอจะเปลี่ยนไป แต่ชื่อเล่นของเธอที่เพื่อน ๆ เรียกคือชื่อ "จุ่ม" อย่างที่ผมรู้จัก

ผมรู้สึกดีใจที่ได้พบคนที่ตามหามานาน แม้ว่าจะไม่ได้เห็นหน้าค่าตาหรือพูดคุยโดยตรงกันก็ตาม ผมรู้สึกยินดีไปกับเพื่อนที่มีอนาคตที่ดีได้เป็นพยาบาลและตัดสินใจที่มองคนไม่ผิด คิดว่าคนที่เป็นต้นแบบของเราเรียนเก่งและน่าจะทำตามความฝันของตัวเองได้สำเร็จ

ผมนั่งอ่านบทความของเธอจนจบ และพบว่ามีเพื่อนบางคนเข้ามาแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกับปัจจุบัน ทำให้ผมคาดการณ์ว่าเธอน่าจะเข้ามาพูดคุยในเว็บบล็อกนี้สม่ำเสมอ ดังนั้น ผมก็น่าจะพูดคุยกับเธอผ่านเว็บบล็อกนี้ได้ ผมจึงตัดสินใจสมัครเป็นสมาชิกของเว็บไซต์ เพื่อจะได้เข้าไปเขียนแสดงความคิดเห็นในเว็บบล็อกของเธอ

ข้อความแรกที่ผมเขียนถึงเธอ เป็นข้อความที่ไม่เปิดเผยชื่อจริง เพราะผมอยากรู้ว่าเพื่อนจะจำผมได้หรือเปล่า และไม่แน่ใจว่าเพื่อนจะตอบกลับมาไหม จึงเขียนว่า "ผมเป็นเพื่อนของจุ่มสมัยประถม และยังจำเรื่องราวสมัยเราเป็นเด็ก

ได้ดี แต่ไม่รู้ว่าจะจำได้หรือเปล่า ผมภูมิใจมากที่เห็นเพื่อนคนนี้มีอนาคตที่ดี" จาก "เพื่อนสมัยประถม 6"

หลังจากเขียนข้อความไปแล้วผมก็เฝ้ารอดูด้วยใจจดจ่อ พยายามนั่งรีเฟรช หน้าเว็บไซต์อยู่ทั้งวันเพื่อเธอจะเข้ามาตอบ จนวันรุ่งขึ้น ผมจึงเห็นข้อความที่เพื่อนเขียนตอบมาในเว็บบล็อก ตอนนั้นรู้สึกดีใจมากที่เราได้คุยกันแล้ว แม้ว่าเพื่อนจะตอบกลับมาว่าจำผมไม่ได้ก็ตาม

หลังจากนั้นผมพยายามเขียนข้อมูลเพิ่มเติมว่า ผมจำได้ว่าเธอเขียนหนังสือลายมือสวยมาก เขียนตัวอักษรตรงโดยใช้ไม้บรรทัดมาเป็นตัวประกอบ จนเป็นแรงบันดาลใจให้ผมอยากเขียนลายมือสวยไปด้วย รวมถึงเรื่องอื่นๆ ทั้งเรื่องการเรียน หรือความตั้งใจในการทำสิ่งต่างๆ

เขียนเสร็จผมก็เฝ้ารอคำตอบอีก แต่ปรากฏว่าคราวนี้เธอเงียบหายไปเลย จนทำให้ผมรู้สึกกระวนกระวายและคิดไปว่า หรือเธอจะกลัวผมเหมือนสมัยเป็นเด็ก เพราะตอนนั้นผมเป็นเด็กเกเรจนเธอแทบไม่กล้าคุยด้วย หรือเธอจะจำผมได้แล้วจึงไม่อยากคุยด้วย ผมคิดไปสารพัด

2-3 วันผ่านไปเธอก็ยังไม่ตอบกลับมา ผมเลยตัดสินใจโทรทางไกลจากประเทศญี่ปุ่นไปที่โรงพยาบาลพะโต๊ะ ปรากฏว่าคนที่รับสายเป็นหัวหน้าของเธอ ผมจึงบอกว่าผมเป็นเพื่อนที่มีบางอย่างจะบอกกับเธอ อยากจะขอเบอร์โทรของเธอได้ไหม แต่หัวหน้าบอกปฏิเสธ และขอให้ผมทิ้งเบอร์โทรไว้แทน

ณ เวลานั้น ผมรู้สึกหมดหวังเล็กน้อย คิดว่าที่เราพยายามหาเพื่อนคนนี้ มาตลอดคงหมดหวังแล้ว 20 กว่าปีที่เราไม่เคยพบปะกัน คงทำให้เราไม่สามารถพูดคุยกันได้อีก แต่ก่อนจะถอดใจ ผมลองฮึดสู้ด้วยการเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวเอง และเหตุผลที่ทำให้ผมพยายามตามหาเพื่อนคนนี้ให้หัวหน้าของเธอฟัง ผมตั้งใจเขียนข้อความเล่าเรื่องการต่อสู้ชีวิตได้ 9 หน้ากระดาษ A4 แล้วส่งอีเมลไปให้หัวหน้าของเพื่อนอ่าน

เมื่อหัวหน้าได้อ่าน เขาก็รีบตอบกลับมาทันที ด้วยความรู้สึกยินดีไปกับผมด้วย ไม่คิดว่าจะมีคนที่ได้รับแรงบันดาลใจและมาได้ไกลขนาดนี้ เขาเล่าว่าเพื่อนของผมป่วยเป็นโรคซิคุนคุนยา (เป็นโรคติดเชื้อไวรัสซิคุนคุนยาที่มีอยู่หลายเป็นพาหะนำโรค มีอาการคล้ายไข้เลือดออก แต่ต่างกันไปไม่มีการรื้อของพลาสมาออกนอกเส้นเลือด จึงไม่พบผู้ป่วยที่มีอาการรุนแรงมากจนถึงกับมีอาการช็อก) จึงขอลางาน 2 อาทิตย์

พอฟังอย่างนี้ผมก็โล่งอก เลยฝากกับหัวหน้าว่าถ้าเพื่อนกลับมาแล้วให้เธอช่วยอีเมลหาผมหน่อย ในที่สุดเธอก็อีเมลมาหาผมและเล่าว่า เมื่อกลับมาทำงานเธอรู้สึกประหลาดใจที่หัวหน้าและเพื่อนร่วมงานต่างตื่นเต้นไปกับเธอว่ามีเพื่อนสมัยเด็กที่เรียนอยู่ต่างประเทศโทรมาหา

ผมอีเมลกลับมาเธอก็อีกครั้ง พร้อมทั้งแนบเรื่องราวชีวิตของตัวเองที่เคยส่งให้หัวหน้าของเธออ่านไปด้วย เพื่อให้เพื่อนจำได้ว่าผมเป็นใคร ผ่านไปอีกวันหนึ่งเพื่อนก็อีเมลตอบกลับมาว่า รู้สึกดีใจที่ผมเรียนจบปริญญาเอก ทั้งที่ตัวเธอเองจบแค่ปริญญาตรี และรู้สึกชื่นชมที่ตัวเองเป็นแรงบันดาลใจให้ผม

แม้ว่าเพื่อนอาจจะจดจำผมไม่ได้เลย แต่ในชีวิตของผมนอกจากแม่แล้วเธอคนนี้ก็คือคนที่ทำให้ผมไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา และอยากนำพาชีวิตไปสู่แสงสว่างเช่นเดียวกับเธอ ยิ่งมารู้ภายหลังว่าเธอมีอาชีพเป็นพยาบาลห้องคลอดด้วยแล้ว ทำให้ผมรู้สึกมั่นใจว่าเธอเกิดมาเพื่อให้ชีวิตใหม่แก่คนอื่นจริงๆ

02 เริ่มจำความ

ผมชอบมองท้องฟ้า และคิดเสมอว่าโลกนี้ช่างน่าอัศจรรย์เหลือเกิน ไม่มีใครล่วงรู้ได้เลยว่า ตัวเองจะเกิดมาในครอบครัวไหน มีพ่อแม่พี่น้องเป็นอย่างไร ชีวิตแรกเกิดของเรามาจากโชคชะตาฟ้าลิขิตจริง ๆ แต่เมื่อเติบโตขึ้นตัวเราเองต่างหากที่ขีดเขียนให้ชีวิตเป็นไปอย่างที่เราฝัน

ในบรรดาทรัพย์สินสมบัติที่มี ภาพถ่ายเก่า ๆ ของครอบครัวที่มีพี่ ๆ ยืนเรียงแถวถ่ายรูปด้วยกัน และมีพี่สาวคนโตอุ้มผมซึ่งเป็นน้องคนสุดท้องในตอนนั้น ดูเหมือนจะเป็นสิ่งมีค่ามากกว่าข้าวของเงินทองอื่นใด เพราะสิ่งนี้ทำให้ผมรู้ว่า ช่วงแรกของชีวิตผม ได้รับความรักและเอาใจใส่เป็นอย่างดี บ้านเราคงยังพอมีพอกินจึงทำให้มีภาพถ่ายได้ เพราะในยุคนั้นการถ่ายรูปยังไม่แพร่หลายเหมือนยุคนี้ ถ้าครอบครัวไหนยากจนข้นแค้นก็คงไม่อาจมีได้

ผมเก็บรักษาภาพถ่ายนี้ไว้เป็นอย่างดี และทุกครั้งที่มอง ผมก็เห็นตัวเอง

9 786160 421206